

YÖNTEM, Ali Canip

verdi. 1909'da kurulan Fecr-i Âtî topluluğuna katıldı, topluluğun Selânik'te muhabir üyeliğini yaptı. Balkan Harbi'nin başında İstanbul'a döndü (1911). 1912'de Çanakkale Sultânisi'nde edebiyat ve felsefe hocalığına başladı. Ertesi yıl görevi İstanbul'daki Gelenbevi Sultânisi'ne nakledildi. 1914'te Dârülmualimîn-i Âliye edebiyat hocalığına getirildi. 1917-1918'de Dârülfünun'da teşkil edilen, lise kitaplarını hazırlamakla görevli komisyona üye seçildi. Dârülfünun Edebiyat Fakültesi'nde Türk edebiyatı dersleri verdi (1919). 1920'de Trabzon Sultânisi müdürlüğüne, arkasından Giresun maarif müdürlüğüne ve Maarif Vekâleti müfettişliğine tayin edildi. 1923'te kendi isteğiyle edebiyat hocalığına döndü ve Kabataş Lisesi ile İstanbul Erkek Öğretmen Okulu'nda edebiyat dersleri verdi. Bu sırada kütüphaneleri tasnif etmek üzere kurulan komisyonun başkanlığını yaptı. 1927'de tekrar maarif müfettişliğine getirildi. 1934'te Ordu'dan milletvekili seçildi. Aynı yıl Türk Dili Tedkik Cemiyeti merkez üyesi, Tarih Encümeni ve ardından Türk Tarih Kurumu üyesi oldu. 1943'te İstanbul Edebiyat Fakültesi Türk Edebiyatı Bölümü'ne öğretim görevlisi olarak tayin edildi. 1950 seçimlerinde Demokrat Parti'den Bursa milletvekili seçildi. 26 Ekim 1967'de İstanbul'da vefat etti, mezarı Sahrayıcedid Kabristanı'ndadır.

Henüz on beş-on altı yaşlarında iken şiire ilgi duyan Ali Canip önce Muallim Nâci'nin tesiri altında gazel tarzında şiirler yazmış, daha sonra o günkü edebiyat dünyasına hâkim olan Edebiyat-ı Cedîde tarzına yönelmiştir. İlk şiirlerini Selânik'te çıkan *Kadın* (1908-1909) ve *Bahçe* (1909) dergilerinde yayımlamış, Fecr-i Âtî topluluğuna mensup olmasına rağmen bu grubun edebî eğilimlerini benimsememiştir. Aruz vezniyle yazdığı şiirlerde Türkçe'yi bu vezne uydurmakta başarı göstermiştir. Ali Canip'in, *Genç Kalemler*'den (1911) başlayarak *Türk Yurdu* (1915) ve *Yeni Mecmua*'da (1917) yayımladığı hece vezninde şiirlerle Beş Hececiler'e takip edecekleri yolu gösterdiği kabul edilir. 1910 yılında Selânik'te çıkmakta olan *Hüsn ve Şiir* dergisinin adı *Genç Kalemler*'e çevrilince Ali Canip Ziya Gökalp ve Ömer Seyfeddin'le temas kurarak onları da derginin yayımına katılmaya ikna etmiş, böylece "yeni lisan" hareketinin üç ismi bir araya gelmiş, derginin ilk sayısında yer alan beyannâme ile Millî Edebiyat akımı başlamıştır. *Genç Kalemler*'de millî edebiyat meselesi üzerine çeşitli makaleler yazan Ali Canip, Türkçe'ye Arapça ve Farsça'dan

giren tamlamalarla dil bilgisi kaidelerinin kullanılmaması ve yazı dilinde İstanbul Türkçesi'nin esas alınması konularında M. Fuad Köprülü, Cenab Şahabeddin ve Süleyman Nazif'le tartışmalara girmiştir. Polemik türündeki yazılarında Yektâ Bâhir takma adını kullanan Ali Canip, dergi kapanınca "Millî Edebiyat Meselesi" başlığı altındaki yazılarını *Türk Yurdu*'nda yayımlamıştır. *Yeni Mecmua*, *Türk Sözü*, *Hak*, *Güneş*, *Şâir*, *Âşiyân* ve *Çınaraltı* dergilerinde estetik ve edebiyat konularıyla büyük şahsiyetler üzerine çeşitli yazılar yazmış, birer emek mahsulü olan araştırmaları ise Cumhuriyet'ten sonraki yıllarda *Hayat*, *İstanbul* ve *Türkiyat Mecmuası*'nda neşredilmiştir. Dil ve edebiyatla ilgili tartışmalarında Yekta Bâhir yanında Gök Alp ve Celâl Sâkıb takma adlarını da kullanan Ali Canip, Millî Edebiyat anlayışına karşı çıkanlara ağır cevaplar vermiş, ayrıca Türk edebiyatı tarihi üzerine yaptığı araştırmalarıyla kalıcı hizmetler ortaya koymuştur.

Eserleri. *Geçtiğim Yol* (şiir; İstanbul 1918), *Millî Edebiyat Meselesi ve Cenab Bey'le Münakaşalarım* (İstanbul 1918), *Edebiyat* (lise 1. sınıf ders kitabı; İstanbul 1926), *Epope ve Edebî Nevillerle Mesleklere Dair Mâlûmat* (İstanbul 1927), *Leylâ ve Mecnun* (Fuzûlî'nin aynı adlı eserinin özeti; İstanbul 1927), *Nâimâ Tarihi* (seçmeler; İstanbul 1927), *Türk Edebiyatı Antolojisi* (İstanbul 1931), *Ömer Seyfeddin, Hayatı ve Eserleri* (İstanbul 1935, 1947; Yöntem'in diğer eserleriyle gazete ve dergilerde çıkan yazılarının bir listesi için bk. Filizok, s. 233-259). Ali Canip, Ömer Seyfeddin'in ölümünden sonra hikâyelerini ilk defa üç (İstanbul 1926-1927), daha sonra dokuz (*Ömer Seyfettin Külliyyatı*, İstanbul 1938) cilt halinde yayıma hazırlamıştır. Siyasî ve edebî hatıraları *Yakın Tarihimiz* dergisinde çıkmış (1962-1963), dergilerde kalan eski ve yeni Türk edebiyatıyla ilgili makaleleri Ahmet Sevgi ve Mustafa Özcan tarafından iki hacimli ciltte toplanmıştır (*Prof. Ali Cânip Yöntem'in Yeni Türk Edebiyatı Üzerine Makaleleri* [Konya 1995]; *Prof. Ali Cânip Yöntem'in Eski Türk Edebiyatı Üzerine Makaleleri* [İstanbul 1996]). Ogur Erol, *Ali Canip Yöntem ve Eğitim* adıyla bir doktora tezi hazırlamıştır (2008, Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü).

BİBLİYOGRAFYA :

Ömer Seyfeddin, "Ali Cânib Bey", *Nevsâl-i Milli*, İstanbul 1914, s. 299-313; Nüzhet Hâşim, *Millî Edebiyata Doğru*, İstanbul 1918, s. 69-77; Sadedtin Nüzhet Ergun, *Türk Şairleri*, İstanbul 1936, I, 407-414; a.mlf., *Ali Cânib: Hayatı ve Eserleri*,

İstanbul 1937; Kenan Akyüz, *Batı Tesirinde Türk Şiiri Antolojisi*, Ankara 1970, s. 641-642; Mehmet Kaplan, *Şiir Tahlilleri*, İstanbul 1984, I, 195-197; Rıza Filizok, *Ali Canip'in Hayatı ve Eserleri Üzerinde Bir Araştırma*, İzmir 2001; Fevziye Abdullah Tansel, "Ali Cânib Yöntem", *TTK Belleteri*, XXXII/125 (1968), s. 55-57; "Yöntem, Ali Canip", *TDEA*, VIII, 603-604.

ŞERİF AKTAŞ

YÖRGÜÇ PAŞA

(ö. 845/1442)

**II. Murad'ın lalası,
Rum beylerbeyi.**

Nerede ve ne zaman doğduğu hakkında bilgi yoktur. Tarih kitaplarında ve arşiv belgelerinde adı Yörgüç, Yörgeç, Yörgeç şeklinde geçer. Ancak kitâbelere ve mezar taşlarına göre adı Yörgüç, lakabı Celâleddin'dir. Kaynaklarda Yörgüç Paşa'nın şeceresine dair farklı bilgiler verilmektedir. Bazı araştırmalarda Amasya'da Atabekîye Medresesi'nin kurucusu Nâsirüddin Ahmed'in soyundan geldiği, adının Yörgüç b. Muînüddin Abdullah b. Şücaeddin İlyâs b. Hayreddin Hızır b. Ömer b. Atabek Nâsirüddin Ahmed olduğu kayıtlıdır. Ayrıca Yörgüç b. Gâzî Ali b. Gâzî Mihal Bey şeklinde bir şecere ortaya atılmış, asıl adının Yörüklüce olduğu ileri sürülmüştür. Amasya'da yaptırdığı caminin kitâbesinde, kendi mezar taşında ve vakfiyesinde babasının adı Abdullah şeklinde yazıldığından bütün bu şecerelerin doğruluğu şüphelidir. Baba isminden hareketle onun Slav asıllı olup adının Slavca Jorgiç'ten (Yorgi'nin oğlu) geldiği belirtilmiştir (Grissold, XVII/2 [1980], s. 72). Kitâbede geçen atabeg unvanı ise babasına ait değil muhtemelen kendisinin lalalığına yapılan bir atıftır.

Yörgüç Paşa'nın çok iyi bir tahsille yetiştiği anlaşılmaktadır. Nitekim Çelebi Sultan Mehmed, 1414 yılında on iki yaşındaki oğlu Şehzade Murad'ı Rum vilâyeti beyliğiyle Amasya'ya gönderince Yörgüç Paşa'yı da lalası sıfatıyla yanına vermişti. Amasya, Tokat, Sivas, Çorum ve Osmaniç bölgelerini içine alan Rum vilâyetinde o sırada İlhanlı döneminden kalan Moğol ve Türkmen nüfusu vardı. Göçebe halinde yaşayan bu kalabalık nüfusu merkezî bir idare altına almak güçtü. Bunun yanında bölgede yerli Türkmen aileleri de başı boş hareket ediyorlardı. Şehzade Murad, tedbirli ve kudretli bir şahsiyet olan lalası Yörgüç Paşa'nın yardımıyla burada huzuru sağlamaya çalıştı. Ancak Yörgüç Paşa'nın yıldızı Şehzade Murad'ın Osmanlı tahtına

çıkmasıyla parladı. II. Murad'ın saltanatının ilk yılında Bizans'ın yardımıyla İznik'i ele geçirmeye çalışan Mustafa Çelebi (Düzmece) isyanı ortaya çıkmış, yeni padişah Yörgüç Paşa'nın telkiniyle üzerine yürüyerek onu bertaraf etmişti. Bu isyanı bastırıp merkezî otoriteyi sağlayan II. Murad, Yörgüç Paşa'yı Rum beylerbeyliğine tayin etti (826/1423).

Beylerbeyliğinin ilk yıllarında (Yörgüç Paşa), Kızılıkocaoğulları adı verilen, dört kardeşin emrindeki çetelerle mücadele etti. Amasya ve Tokat taraflarında yol keserek soygunculuk yapan, zaman zaman şehirlere kadar gelip halka zarar veren bu beylere Akkoyunlu Karayülük Osman Bey'in, Dulkadiroğlu Hasan Bey'in ve Bayındıroğlu Halil Bey'in yardım ettiği anlaşılmaktadır. Yörgüç Paşa bu âsileri itaat altına aldı. Daha sonra bölgede bağımsız hareket etmeyi sürdüren diğer beylerle mücadeleye başladı. Bu harekât sırasında Kocakayası hâkimi Haydar Bey ile Canik hâkimi Alparslan oğlu Hüsâmeddin Hasan Bey'in itaati sağlandı. Hasan Bey'i yakalayıp Bursa'ya padişahın yanına gönderen Yörgüç Paşa böylece Tâceddinoğulları'nın elindeki Ordu ve Çarşamba civarını Osmanlı idaresine kattı (1427). Bu dönemde Timurlu Şâhruh ile yaptığı savaşta kaybeden Karakoyunlu Hükümdarı İskender Mirza, II. Murad'ın muvafakatiyle kışı geçirmek üzere Tokat'a yerleşmişti. Ancak Karakoyunlu askerleri baharla birlikte çevreyi yağmalayıp talan etmeye başlayınca Yörgüç Paşa durumu padişaha bildirdi; bunun üzerine Anadolu Beylerbeyi Timurtaşoğlu Umur Bey Tokat'a gönderilince Karakoyunlular bölgeyi terketti. Orta Anadolu'da huzur ve güveni sağlamayı başaran Yörgüç Paşa'ya vezâret rütbesi verildi. Onun adına para basılmasına izin verildiğine ve bu akçelere Yörgüç Paşa akçesi denildiğine dair bilgiler ise şüphelidir.

Yörgüç Paşa Zilhicce 845'te (Nisan-Mayıs 1442) vefat etti ve Amasya'da yaptırdığı camisinin türbesine defnedildi. Hızır, Yûnus ve Mustafa adlı oğulları ile Sitti ve Hundi Hatun adlı iki kızı vardır. Oğullarından Hızır ve Mustafa beylerin Varna Muharebesi'nde şehid düştüğü bilinmektedir. Ayrıca Lefke'de vakıfları bulunan Molla İsâ adlı bir başka oğlunun daha olduğu belirtilir. Edirne'de vakfı olan Çiçek Hatun'un Yörgüç Paşa'nın zevcesi olarak kayıtlara geçtiği dikkati çeker (Gökbilgin, s. 344). Yörgüç Paşa, Amasya yanında Tokat, Gümüş, Köprü, Havza ve İskilip'te birçok dinî ve içtimâî müessese inşa ettir-

miştir. Vakfiye metinlerinden ve tahrir defterlerinden anlaşıldığına göre Amasya'da bir cami, medrese, imaret ve iki hamam; Tokat'ta bir hamam ve han; Gümüş'te bir cami; Havza'da bir imaret; Kavak'ta bir cami ve İskilip'te bir hamam yaptırmıştır. Amasya, Gümüş, Kavak ve Köprü'deki camilerle Tokat'taki hamam günümüze ulaşmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Âşikpaşazâde, *Târih*, s. 111; Neşri, *Cihannümâ* (Unat), II, 593; Solakzâde, *Târih*, s. 158-159; Müneccimbaşı, *Sahâifü'l-ahbâr*, III, 342; Hayrullah Efendi, *Osmanlı Tarihi*, İstanbul 1292, VII, 39; *Amasya Tarihi*, II, 478; *Sicill-i Osmânî*, IV, 652; İsmail Hakkı [Uzunçarşılı], *Kitâbeler*, İstanbul 1345/1927, I, 25-29; a.mlf., *Osmanlı Tarihi*, I, 396, 403, 405-406, 450, 575; Gökbilgin, *Edirne ve Paşa Livâsı*, s. 344; Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi II*, s. 215-226; Ahmet Şimşirgil, "Rum Beylerbeyi Yörgüç Paşa'nın Hayatı ve Vakıf Eserleri", *Prof. Dr. Hakkı Dursun Yıldız Armağanı*, Ankara 1995, s. 459-471; Halil Edhem, "Yörgüç Paşa ve Evladına Ait Birkâç Kitâbe", *TOEM*, sy. 9 (1911), s. 530-541; W. Griswold, "The Vakfiye of Molla İsa of Lefke", *Studies in Islam*, XVII/2, New Delhi 1980, s. 69-72; Ferruh Toruk, "Bani Yörgüç Paşa ve İmar Faaliyetleri", *VD*, sy. 29 (2005), s. 105-133; a.mlf., "Yörgüç Paşa Vakfiyesi", *Bilge*, sy. 48, Ankara 2006, s. 16-26; Halil İnalıcık, "Murad II", *İA*, VIII, 598.

FAHAMETTİN BAŞAR

YÖRGÜÇ PAŞA CAMİİ

Amasya'da
XV. yüzyılın ilk yarısında
inşa edilen cami.

Cami kapısı üzerinde yer alan kitâbeye göre Atabeg Yörgüç Paşa tarafından 834 (1430) yılında yaptırılmıştır. Plan şeması bakımından tabhâneli / zâviyeli yapılar grubuna giren camide son cemaat yeri bulunmamaktadır. Üç bölümlü giriş kısmının ortasında yelpaze biçimi pandantiflerle geçilen bir kubbenin yer aldığı giriş eyvanı mevcuttur. Eyvanın doğusunda prizmatik üçgenlerle kubbeye geçişin sağlandığı kapalı bölüm bir kapı ile girişe açılmaktadır. Söz konusu bölümün yapının günümüze ulaşmayan medresesinin dershanesi olduğu düşünülmektedir. Batısında üç yönden açıklıklı bir seki ile yükseltilmiş türbe

bulunur. Giriş eyvanından bir kapı ile ulaşılan yapının ana mekânında ortada bir sofa ve buraya iki yandan kapılarla açılan tabhâne birimleriyle güneyde yükseltilmiş cami mekânı bulunur. Kesme taştan inşa edilen caminin cepheleri, mihrap duvarı hariç yüksek dikdörtgen çerçeve içerisinde renkli taştan yuvarlak boşaltma kemerleri içine alınmış dikdörtgen pencerelerle çevrelenmiştir. Bunlardan cami bölümünün batısında kalan pencerenin kemerleri düzdür. Bunun dışında tabhâne mekânlarının güney duvarında üstte birer adet, cami bölümünün doğu, batı ve mihrap duvarında üstte iki adet yuvarlak kemerli pencere mevcuttur. Caminin giriş kapısı renkli taştan basık kemerlidir. Kapı kemerinin dayandığı ayağın doğu yönüne küçük bir kapı açılmıştır, buradan merdivenlerle yapının minaresine ulaşılmaktadır. Özgün minaresi günümüze ulaşmayan camide sonradan yapılan ahşaptan basit bir minare vardır. Ana mekânda sofa bölümünün duvarları doğu-batı yönünde iki büyük kemer ve bu kemerlerin içine duvarlardaki ayaklara oturan ikiz kemerler açılmıştır. Söz konusu kemerlerin güney yönündekileri tabhâne mekânlarına girişi sağlayan kapıları içine alır. Sofa bölümünün pandantiflerle geçilen kubbe kasnağı on iki köşelidir. Kasnakta üç niş ve bir pencere düzenlemesiyle toplam on iki niş, dört pencere yer alır. Ana mekânda güneyde yükseltilmiş cami bölümünün duvarları üç yönden askı kemer içine alınmış, bu mekânın pandantiflerle geçilen kubbe kasnağı on iki köşeli olup nişlerle teşkilatlandırılmıştır. Caminin mihrabı mermerdendir; minber ise ahşaptan yenilenmiştir. Kuzeyde kapının üzerinde ahşap bir mahfil mevcuttur. Mahfilin bulunduğu kuzey duvarının ortasında dilimli kemerli, yanlarda daha alçak yuvarlak kemerli nişler görülür. Mermerden dikdörtgen çerçevesi, basık kemerli giriş kapılarının olduğu tabhâne odaları prizmatik üçgenlerle geçilen on altı köşeli kasnak üzerine kubbeli mekânlardır. Tabhâne mekânları içinde yaşmaksız ocaklar ve duvarlarda alçı raflar vardır.

Caminin en önemli süslemeleri taş süslemelerdir. Çok özenli bir işçiliğin görül-

Yörgüç
Paşa Camii'nin
kitâbesi